

nens alla rättigheter under fötterna!! Än mer! I följd af sin försoningspolitik begick han till och med uppenbar orätt mot den förtjänte general Fremont. När denne befriat Missouri från fienden och återeröfrat det åt unionen, satte han alldeles efter den unionstrognas vesterns önskan slafvarne i frihet. Lincoln ogillade denna handling och afsatte generalen från hans plats. Tacksamhet har han därför icke skördat af slafhandlarne. Den legde lönmördaren Booth är det lefvande exemplet och beviset på dessa slafegares afskyvärdt nedriga tänkesätt.

I ett annat stadium kom slaffrågan i kongressen. År 1861 utfärdade denna lagstiftande församling ett cirkulär, enligt hvilket all till kriget mot unionen använd egendom skulle konfiskeras och de slafvar förklaras frie, hvilka på sina herrars befallning deltagit i striden eller i de till kriget hörande göromålen.

Först efter långt dröjsmål sanktionerade Lincoln detta cirkulär. Men när kongressen i december samma år mottog talrika förslag till »*slafveriets afskaffande i rebellstaterna*», uppträdde Lincoln afgjordt däremot, och i följd därpå blef saken vid det gamla. Blott i det under centralregeringens direkta förvaltning stående distriktet Columbia, blef slafveriet lagenligt afskaffadt och därigenom åtminstone unionsregeringens säte befriadt från denna skamfläck. Nu först förändrades krigsartiklarne så, att *unionens soldater icke mer finge användas till förrymda slafvars utlemnande*.

Ända till denna tid hade detta nämligen skett. Att man icke strax i början af kriget utan först i andra året af det samma afskaffade denna omänskliga, af slafhandlarne dikterade lag, skulle man förr anse såsom inskränkthet än såsom försoningsberedvillighet. Statskloket var det icke.

I mars år 1862 gjorde Lincoln till och med ännu ett försök till försoning. I sitt cirkulär förklarade han för båda lagstiftande församlingarna: »Det är unionens pligt att komma den enskilda stat, som besluter sig för slafveriets fullkomliga afskaffande, till hjälp därigenom, att hon gifver den samma en subvention, öfver hvilken han efter eget bästa förstånd kan förfoga till att hålla sig skadeslös för den ur dessa förändringar framgångna olägenheten för det offentliga eller privata intresset. Detta centralregeringens förslag innebär ingalunda